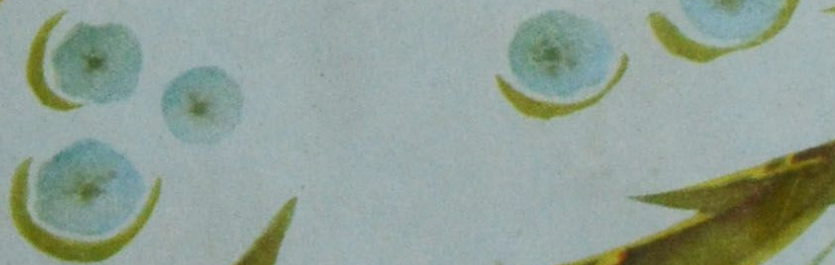
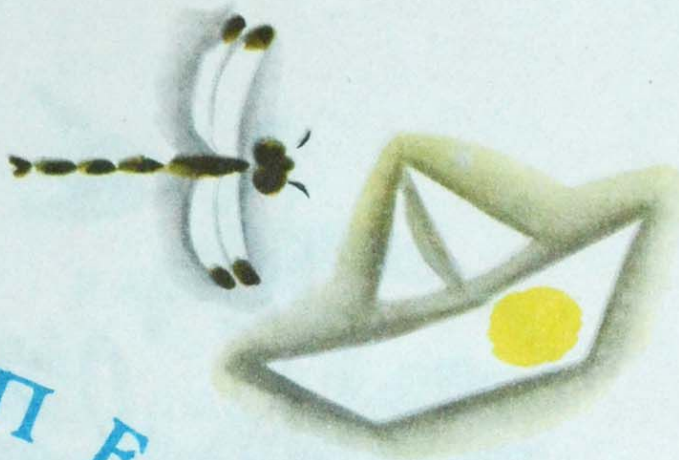

ВАДИМ КРИЩЕНКО

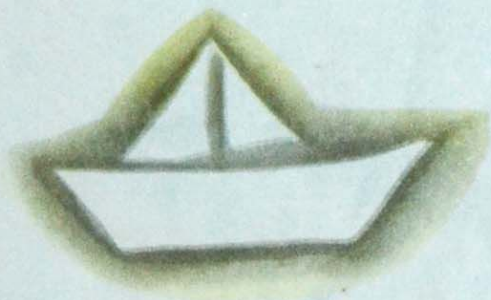
ПАПЕРОВІ
ЧОВНИКИ

ВАДИМ КРИЩЕНКО

ПАПЕРОВІ
ЧОВНИКИ

М а л ю в а в
ВІКТОР КАВУН

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА»
Київ 1972

РАНОК

Сонечко, сонечко —
Золота жаринко,
Глянь на нашу донечку,
Розбуди Яринку.

Прикотися м'ячиком —
Хай встає раненько
І ухопить зайчика
Сонячного в жменьку.

ГРІМ

Гуркотить у небі грім.
— Буде дощ! — гукає всім.
То він вісточку несе,
Що завітне скоро все.
Глянь — у клена у руці
Вже зелені прапорці.
Клен із ними став на чати —
Теплий дощик зустрічати.

Л А С Т І В' Я Т А

Прилетіли ластів'ята,
Сіли край віконця,
Принесли у нашу хату
Весняного сонця.

Прилетіли ластів'ята
На пашницю спілу,
Принесли у нашу хату
Весняного співу.

ВІТЕР

Вітер, вітер, вітровінь
Мчитьсья полем, наче кінь.
Я схоплю його за гриву,
Від дощів і сонця сиву.
Ти мене туди неси,
Де весняні голоси,
Там, де сонечко встає
Й миє личенько своє.

ВЕСНЯНЕ ПОЛЕ

Росянисте полечко
Наче шовком шито.
Одна нитка — буряки,
Друга нитка — жито.
Заплелись у пошиття
Кольори найкращі.
Хто ж то поле вишивав?
Руки роботящі.

ПАПЕРОВІ ЧОВНИКИ

На озерці синьому
На блакитній хвилі
Пропливають човники,
Пропливають білі.

Відпливають човники
В озеро прозоре.
А в очах у хлопчика —
Кораблі і море.

СЛУХАВ Я ЗОЗУЛЕНЬКУ

У зеленому гайку
Чуть зозулине ку-ку.
Доліта воно згори:
Раз, два, три.
Я лічив його, лічив,
Тільки збився з ліку —
Сизий півник перебив:
— Ку-ку-ріку!

ПАЛЯНИЧКА

Спекла мама паляничку,
Теплу, білу, невеличку.
Паляничку-пиріжок,
Підрум'янений ріжок.

Каже Оля мамі нишком:
— Це для кого паляничка? —
Посміхнулася поволі:
— Це для Олі, це для Олі.

Наша Оля невеличка —
Це для неї паляничка.
Хай розріже, покуштує
І усіх нас почастує.

ДИНІ

На городі дині,
На городі дивні.
В кожну з них налита
Повна бочка літа.
Та іще прикручені
Огудиння кучері.
Отакі в нас дивні
На городі дині.

ЗАЙЧЕНЯТКО

— Ой маленьке зайченятко,
Де твоя домівка-хатка?
— В мене хатка за горбочком
Під ялинкою й дубочком.

Скаче зайчик в лісі, в лузі,
В нього є хороші друзі.
Їжачок, синиця, дятел
Ходять з зайчиком гуляти.

Разом сядуть на поляні,
Ягоди їдять рум'яні.
Награє вітрець для них
На дзвіночках лісових.

КОЛИСАНКА

Срібний місяць серед неба —
Вже малятам спати треба.

Мій синочку, на подушку
Поклади маленьке вушко,

Віченьки стуляй мерщій —
Сон зачепиться до вії.

Треба спати, треба спати.
Темна нічка біля хати.

У кутку заснула киця —
Їй весела казка сниться.

Спить ведмедик, зайчик, слон —
Всіх здолав солодкий сон.

Треба спати, треба спати,
Поки нічка біля хати,

Біля хати, біля плоту
Наганяє сон-дрімоту.

ЩО КОМУ СНИТЬСЯ

Сниться полю дощик,
Бульбі сниться горщик,
А відерку сниться
Копанка-криниця.
Сонце сниться вітам,
Хатці сниться брама,
А маленьким дітям
Сниться їхня мама.

О С І Н Ї

Ходить осінь, тепла осінь,
З димарів пускає дим.
У садочку й на покосі
Маже пензлем золотим.
Сипле яблука на руки —
Покуштуй, мовляв, поїж.
Осінь щедрі подарунки
Насипа в лозовий ківш.

З Л Я К А Н А В О Р О Н А

Біг по стежці їжачок,
Зачепився за сучок,
Бухнувся з розгону —
Налякав ворону.
А ворона полетіла,
Відірвала всіх від діла.
Знай гукає з верховіть:
— Налякав мене ведмідь!

З И М А

Забіліла наша хата,
Забіліло все навкруг.
Завірюха пелехата
Прилетіла із яруг.
Прилетіла, насніжила
На стежину лугову,
І на спомин залишила
Білу бабу снігову.

В О В К І Ц А П

Вибіг злий вовчисько,
Бачить — здобич близько.
Квапиться, аж сапа —
Хоче з'їсти цапа.
Цап не просить допомоги,
Бо у нього гострі роги,
Є ще копитця —
Вовка не боїться.

КАЗКА

Хто попід дверима стука,
Розсипає дрібно звуки?

Може, це із поля вітер
Об порога ноги витер?

Може, клен скрипить і злиться —
Зимно кленові без листя.

Чи на нічку хуртовина
Настеля собі перину?

Морозенко, може, часом
Синю кригу б'є обчасом?

Ні, то казка в білий вечір
Стука в шибку до малечі.

М Е Т Е Л И Ц Я

Підняла метелиця
Вгору сніг,
Намела метелиця
Білий стіг
І його поставила
Під поріг,
Щоб із хати вибігти
Я не зміг.
Тільки я метелиці
Не боюсь,
В козушок хутесенько
Одягнусь.
І піду з лопатою
Підсобляти всім,
Від снігів лапатих
Рятувати дім.

З М І С Т

Ранок	3
Грім	3
Ластів'ята	4
Вітер	6
Весняне поле	7
Паперові човники	8
Слухав я зозуленьку	10
Паляничка	11
Дині	11
Зайченятко	12
Колисанка	14
Що кому сниться	15
Осінь	16
Злякана ворона	16
Зима	18
Вовк і цап	19
Казка	20
Метелиця	22

Для дошкільного віку

Крищенко Вадим Дмитрієвич
БУМАЖНЬЕ ЛОДОЧКИ

Стихи

(На українському мові)

Редактор

С. А. Горєва

Художній редактор

В. Ю. Тернавський

Технічний редактор

Ф. Н. Резник

Коректор

Н. В. Третініченко

Здано на виробництво 6.І. 1972 р. Підпи-
сано до друку 29.ІІІ. 1972 р. Формат 70 ×
× 90^{1/16}. Папір офс. № 1. Фіз. друк.
арк. 1,5. Обл.-вид. арк. 1,73. Умовн. друк.
арк. 1,76. Тираж 108 000. Зам. 2-40. Ці-
на 14 коп. Видавництво «Веселка», Київ
Басейна, 1/2.

Київський поліграфічний комбінат Комі-
тету по пресі при Раді Міністрів УРСР,
Довженка, 3.

7-6-1

545-72М

14 коп.

